

Arrest

nr. 103 835 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 augustus 2009 dienen verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd diverse malen aangevuld met medische stukken aangaande de aandoeningen van verzoeker.

1.2. Op 3 maart 2010 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk.

1.3. Op 23 januari 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 02.01.2013 (zie gesloten omslag) blijkt dat “dit medisch dossier niet toe laat het bestaan vast te stellen var; een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 2656/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D.v. United Kingdom).”

“Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde medische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.”

^MUit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, ' of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielpprocedure van betrokkenen nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkenen werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielpprocedure.

Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande onderdelen van het eerste middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een eerste middel kan worden beschouwd, werpen verzoekers onder meer de schending op van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers betogen onder meer als volgt:

“(…) Ten tweede is de bestreden beslissing gebaseerd op een medisch advies van de arts-attaché hetwelk intern tegenstrijdig is.

Enerzijds stelt de arts-attaché in zijn medisch advies dd. 2 januari 2013 onder “Punt II. Analyse van dit dossier leert mij het volgende :deze aandoening is goed gestabiliseerd, hoeft momenteel geen behandeling, de levertesten zijn niet gestoord, er is geen ascites.”

Anderzijds beschrijft de arts-attaché onder "Punt III. Actuele actieve behandeling(en) : Inderal, konakion (vitamine K), actrapid en insulatard (insuline) en omeprazole." ; en blijkt hieruit -in tegenstrijd tot de eerdere stelling van de arts- attaché-, dat verzoeker volgens de arts-attaché wél nog steeds medische behandeling ondergaat...

Begrijpe wie kan.(...)

Ten derde houdt de bestreden beslissing een schending in van de bepalingen van artikel 9 ter Vreemdelingenwet. (...) Artikel 9ter Vw. laat ook ziekten toe die (op termijn) een reëel risico kunnen inhouden voor het even of de fysieke integriteit, bij gebrek aan adequate beschikbare en toegankelijke) behandeling in het herkomstland. Artikel 9ter Vw zelf vereist geen "directe" levensbedreiging oftewel aandoeningen die 'speciale beschermingsmaatregelen' vereisen "zonder welke er reëel risico voor het leven" zou kunnen zijn. Door te eisen dat de aandoening van verzoeker 'levensbedreigend' zou moeten zijn, heeft verweerder een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9ter Vw, en miskent daardoor art. 9ter Vw.

Art. 9ter, §3, 4° Vw laat verweerder slechts toe om de zgn. 'medische filter' toe te passen rekening houdend met alle elementen van art. 9ter § 1, eerste lid Vw: Artikel 9ter Vw beschermt zieken die (kennelijk) een reëel risico lopen voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter aanvraag. Verweerder verklaart in casu de 9ter aanvraag van verzoeker ongegrond alleen op basis van het eerste deel van deze definitie, mét bovendien een (veel te) strenge (en onwettige) invulling ervan ("direct" risico op leven of fysieke integriteit). Verweerder gaf daarbij geen afdoende motivering over het tweede en derde deel van de definitie van art. 9ter Vw : namelijk : of er geen van de genoemde risico's is in het geval dat verzoeker geen adequate behandeling meer zou krijgen na terugkeer. Nergens in de bestreden beslissing is weergegeven of verweerder, hetzij de arts-attaché in concreto een onderzoek hebben gevoerd naar de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in verzoekers herkomstland. Door dit onderzoek niet te voeren, worden de bepalingen van art. 9ter§ 1 Vw. ontegensprekelijk geschonden. In zijn medisch advies beperkt de de arts-attaché zich in hoofdzaak ten onrechte tot een vaag , algemeen en onpersoonlijk citaat : "Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch aan aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd Artikel." Door zich te beperken tot het citeren van een dergelijke vage zinsnede , voldoet verweerder uiteraard niet aan zijn motiveringsplicht dewelke steeds in concreto dient te gebeuren. Verzoeker kan vanzelfsprekend niet instemmen met een dergelijke stereotiepe afwijzing van zijn verzoek tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. Nergens uit de lezing van het medisch advies van de arts-attaché dd. 2 januari 2013 blijkt dat deze laatste een concreet onderzoek heeft verricht naar het al dan niet bestaan van een adequate, beschikbare en toegankelijke medische behandeling in verzoekers herkomstland in geval van een eventuele terugkeer bij een afwijzing van de aanvraag. Dit is des te frappanter daar verzoekers behandelende arts in zijn medisch attest dd. 29/11/2011 duidelijk had gewezen op de ernst van de medische aandoening ; op het feit dat verzoeker veel medicatie dient te nemen en op het feit dat een terugkeer naar zijn herkomstland zijn gezondheid ernstig kan schaden. (zie bijkomend Stuk 18 in de actualisatie dd. 6 december 2011 in het administratief dossier) "Hij dient zeer veel medicatie te nemen en komt vroeg of laat in aanmerking voor transplantatie. Een terugkeer naar zijn land kan zijn gezondheid ernstig schaden." Ook dit gegeven toont aan dat de arts-attaché een advies heeft gemaakt op grond van gegevens die geen steun vinden in het administratief dossier. In ieder geval lijdt verzoeker in casu wel degelijk aan een ernstige aandoening dewelke wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, (zie verder) Het medisch advies dd. 2 januari 2013 van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier. Om die reden alleen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.(...)"

2.2. Verwerende partij repliceert aangaande dit betoog als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de ambtenaar-geneesheer, op basis van de aan hem overgemaakte medische attesten oordeelde dat verzoekers aandoening, zijnde geelzucht en chronische levercirrose goed gestabiliseerd is en hij geen behandeling behoeft. Met betrekking tot de diabetes oordeelde hij dat de hypothese van de noodzaak van een latere levertransplantatie louter speculatief is. Verder somde de ambtenaar-geneesheer de medicijnen op die verzoeker, in navolging van de medische attesten inneemt. Het is echter niet omdat uit de attesten blijkt dat verzoeker medicijnen neemt, daaruit kan worden afgeleid dat verzoekers leveraandoening niet gestabiliseerd zou zijn. Verzoekers maken niet aannemelijk dat er tussen de twee vaststellingen een tegenstrijdigheid bestaat.(…) De aanvraag werd ongegrond verklaard, daar het bestaan van een aandoening in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet werd weerhouden. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is constant (…) In alle omstandigheden een onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst als vereist beschouwen, zou de betekenis van artikel 9ter, §3, 4° van de wet van 15 december 1980 uithollen. Het loutere feit dat er een behandeling nodig is gaat niet noodzakelijk gepaard met een medische toestand die een risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit. Verzoekers maken het tegendeel niet aannemelijk. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet is er niet op gericht de zieke vreemdeling toe te laten om een nieuw leven in België op te bouwen, maar op hem, binnen de limieten aangegeven door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te vrijwaren van een onmenselijke of vernederende behandeling. Ter volledigheid van huidige uiteenzetting zal de verwerende partij hierna wel ingaan op artikel 3 EVRM om aan te tonen dat de redenering van de verwerende partij en de manier waarop de thans bestreden beslissing genomen werd in het kader van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, geenszins in strijd is met artikel 3 EVRM en de relevante rechtspraak van het EHRM. (...)”

2.3. Kernbetoog van verzoekers voor wat betreft de beoordeling in de bestreden beslissing van de aandoeningen van verzoeker is onder meer dat de verwerende partij niet is nagegaan of er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. Zij benadrukken dat artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen een ziekte viseert die een reëel risico inhoudt voor het leven of voor de fysieke integriteit maar ook een ziekte viseert die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

2.4. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)."

2.5. In casu verwijst de bestreden beslissing naar het medisch advies van de arts-adviseur van 2 januari 2013 en stelt ze vast dat het aangehaalde medisch probleem van verzoeker "niet [kan] worden weerhouden". Vervolgens stelt de bestreden beslissing:

"Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2.6. Het advies van de arts-adviseur van 2 januari 2013 bevindt zich in het administratief dossier. Het advies luidt als volgt:

"(...) Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 13.08.2009.

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van haar aanvraag: 24/06/2009, 20/08/2012, 20/11/2012: Dr. Humblet, hepatologe, hepatitis B cirrhose, klinisch onderzoek is normaal, het labo toont normale transaminasen (leverfunctie), geen ascites volgens de echografie, normale galblaas, het virus is niet in replicatieve fase, geen indicatie tot antivirale behandeling, recente diagnose van diabetes waarvoor insuline. Er werden ook een splenomegalie en slokdarmvarices vastgesteld, met relatieve trombopenie en leucopenie die "onveranderd stabiel laag is". Betrokkene klaagt later ook van "avondlijke pijn in de linker flank waarvoor geen duidelijke verklaring gevonden wordt".

21/05/2010: (1 jaar later): Dr. Truyen, huisarts, idem, maar nu zou deze man ook neiging tot depressie vertonen.

- 17/08/2010, 25/05/2011, 17/10/2011, 16/03/2012: Dr. Humblet, hepatologe, hepatitis B cirrhose, klinisch onderzoek nog steeds normaal, labo levertesten nog steeds normaal, hypothese van toekomstige behandelingen.

- 10/11/2010, 07/03/2011, 08/09/2011 en 29/11/2011: Dr. Truyen, huisarts, idem.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegd medische dossierstukken blijkt dat deze 38-jarige man een chronische levercirrose heeft wegens geelzucht, deze aandoening is goed gestabiliseerd, hoeft momenteel geen behandeling, de levertesten zijn niet gestoord, er is geen ascites.

Het betreft hier hoofdzakelijk een goed gestabiliseerde chronische levercirrose die geen acute opstotende noch hospitalisaties noodzaakte, chronische suikerziekte, en normaal klinisch onderzoek.

Betrokkene is ook behandeld met insuline wegens chronische, onverwikkeld diabetes (suikerziekte).

De hypothese van de noodzaak van een latere levertransplantatie is louter speculatief.

III. Actuele actieve behandeling(en)

Inderal, konakion (vitamine K), actrapid en insulatard (insuline) en omeprazole.

IV. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de

kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. UnitedKingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.7. Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is deze bepaling van toepassing op drie gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte of aandoening die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit
- ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling

doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

2.8. Uit het hierboven vermelde advies van de arts-adviseur van 2 januari 2013, waarvan kan worden aangenomen dat de verwerende partij het geheel onderschrijft aangezien zij ernaar verwijst in de bestreden beslissing, blijkt dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische elementen in hoofde van verzoeker een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Nochtans geeft de betrokken arts-adviseur zoals verzoekers terecht opmerken in hun verzoekschrift, zelf aan dat er sprake is van een actuele actieve behandeling. Hierin wordt diverse medicatie opgesomd, waaronder insuline voor de chronische suikerziekte waaraan verzoeker lijdt, die vermeld wordt in punt II van het bovenvermeld advies van de arts-adviseur van 2 januari 2013. Voor de overige medicatie wordt niets vermeld en kan evenmin afgeleid worden waarvoor deze bestemd is. Maar alleszins kan niet betwist worden dat de arts-adviseur aangeeft dat er sprake is van een actuele actieve behandeling. De arts-adviseur is blijkens zijn advies echter enkel nagegaan of er sprake is van een directe bedreiging voor het leven van verzoeker. Hij specificeert in zijn advies dat *“geen enkel vitaal orgaan [is] aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene [...] geen speciale beschermingsmaatregelen [vereist]”*. Op grond hiervan concludeert hij: *“Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in § 1. eerste lid van Artikel ster van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”* Het gegeven dat niet werd nagegaan of de medische elementen, aangehaald in hoofde van verzoeker een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst is strijdig met het hierboven vermelde artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Te dezen kan ook nog worden gewezen op het gestelde in artikel 9 ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt: *“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft.”*

2.9. De arts-adviseur is dus niet nagegaan of de medische elementen in hoofde van verzoeker die verzoekers hadden aangehaald een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Desalniettemin stelt de bestreden beslissing dat *“uit het voorgelegd medische dossier niet [kan] worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”* Voor zover begrepen dient te worden dat verwerende partij steunend op het advies van de arts-adviseur van 2 januari 2013 van oordeel is dat aangezien verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, hij bijgevolg niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij

verblijft, dient de Raad op te merken dat deze stelling geen steun vindt in artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn leven of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn fysieke integriteit hij derhalve niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Dit vindt evenmin steun in het hierboven vermelde artikel 9 ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

2.10. Verwerende partij kan niet dienstig in haar nota opwerpen *“In alle omstandigheden een onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst als vereist beschouwen, zou de betekenis van artikel 9ter, §3, 4° van de wet van 15 december 1980 uithollen.”* Hiermee gaat ze er immers aan voorbij dat de bestreden beslissing er niet toe strekt de aanvraag om verblijfmachtiging om medische redenen onontvankelijk te verklaren doch wel ongegrond. Waar verwerende partij opwerpt, *“Het loutere feit dat er een behandeling nodig is gaat niet noodzakelijk gepaard met een medische toestand die een risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit. Verzoekers maken het tegendeel niet aannemelijk.”* gaat ze eraan voorbij dat artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook de toekenning van een verblijfsmachtiging voorziet indien er een reëel risico is op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. Dit veronderstelt dat dit aspect bekeken wordt in het geval een medische aandoening een behandeling vereist. Verwerende partij kan te dezen voorts evenmin dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en de voorbereidende werken in verband met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de in de nota aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die drie verschillende situaties beoogt. De hogere normen zijn bepalen voor de minimale bescherming die door de lidstaten moet worden geboden. Nationale lidstaten vermogen een ruimere bescherming te verstrekken wat in casu uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt. Verwerende partij kan niet dienstig aan een duidelijke wetsbepaling een beperktere interpretatie geven op grond van hogere rechtsnormen. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Conform zijn vaste rechtspraak heeft het Hof immers oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling zich heden niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98 *Karara v. Finland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, *Henao v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, *Aoulmi v. Frankrijk*, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, *Yoh-Ekale Mwanje v. België*, par. 81 e.v.). Ten slotte is eventueel andersluidende rechtspraak van de Raad in deze niet bindend.

2.11. Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en de overige middelen die ontwikkeld werden ten opzichte van de bestreden beslissing geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring ervan, worden zij niet onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben gegronde onderdelen van een middel aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA